

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/29/2013
Identifikačné číslo spisu:	3010200638
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3010200638.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne U. M., bytom v Z. I., S. XXXX/XX-X, právne zastúpenej JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Gelnická 33, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/11839-88067/2010/990526-r zo dňa 9. augusta 2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/97/2010 - 118 zo dňa 29. januára 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/97/2010 - 118 zo dňa 29. januára 2013 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/11839-88067/2010/990526-r zo dňa 9. augusta 2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1511,27 € a náhradu iných trov konania v sume 268 €, do rúk právneho zástupcu žalobkyne, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutie žalovaného, ktorým zmenil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/15587/10/Zed zo dňa 14. apríla 2010, ktorým bol vyrubený rozdiel DPH fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2007 v sume 18 762,86 € tak, že vyrubenú sumu nahradil sumou 19 082,08 €. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobkyňi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že správca dane vydal dodatočný platobný výmer po tom, čo vykonal daňovú kontrolu a zistil porušenie § 2 písm. i/ a § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o DPH. Poukázal na to, že žalobkyňa uplatnené daňové výdavky v sume 2 930 000 Sk opodstatnenosť preukazovala faktúrou č. 0700052 odvolávajúcou sa na zmluvu, ktorá nebola nikdy uzavretá, odovzdávacím a preberacím protokolom bez dátumu a príjmovými pokladničnými dokladmi bez čísla,

vystavenými dodávateľom ENERGETIKA PARTIZÁNSKE, s.r.o. (neskôr BIRSPOL, s.r.o.) výdavkové pokladničné doklady žalobkyňa nepredložila. Ďalej poukázal na to, že u správcu dane vznikli pochybnosti o uplatnených daňových výdavkoch žalobkyňou, a preto bola vyzvaná na predloženie ďalších dôkazov na preukázanie všetkých skutočností majúcich vplyv na správne určenie dane v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Krajský súd považoval za potrebné uviesť, že u žalobkyne sa robila aj daňová kontrola na DPH za rok 2007, z ktorej poznatky sa využili aj v predmetnom konaní. Uviedol, že po daňovej kontrole správca dane neuznal uplatnené daňové výdavky za nákup ENERGOBLOK, pretože vynaloženie výdavkov žalobkyňou na daňové účely nebolo dostatočne preukázané. Mal za to, že žalobkyňa nepredložila doklady o úhrade, t.j. výdavkové pokladničné doklady a z toho dôvodu si nemohla oprávnenne uplatniť výdavky, ako daňové.

Krajský súd dospel k záveru, že vo veci bolo dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav a vyvodený správny právny záver, pričom žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí podrobne zaberá námietkami žalobkyne aj ich dostatočne odôvodnil. Krajský súd námietky žalobkyne uvedené v bodoch 29-42 žaloby neuznal za dôvodné, pretože nie sú konkrétne, ale len popierajúce závery správnych orgánov a ich obsah nie je taký, aby zvrátil závery uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného. Krajský súd sa zaoberal každou námietkou žalobkyne v súlade s konštantnou judikatúrou ESĽP a judikatúrou Ústavného súdu SR. Mal za to, že žalobné námietky sú zhodné v ich obsahu, len sú vyjadrené inými slovami. Námietku v bode 30 žaloby nepovažuje krajský súd za konkrétnu, keďže žalobkyňa poukazuje na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného spočívajúce v tom, že žalovaný sa zo zásadnými námietkami odvolania vysporiadal formálne, a to s ohľadom na to, že žalobkyňa neuviedla, o ktoré zásadné námietky išlo, v žalobnom bode 32 žalobkyňa, len vysvetľuje pojem hodnotenie dôkazov, v bode 32 demonštruje, ako si predstavuje hodnotenie dôkazov, v bode 34 rozpor tvrdení žalovaného s obsahom spisu, ktorú krajský súd taktiež neuznal pre jej nekonkrétnosť. Ďalej krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa na jednej strane v bode 33 žaloby poukazuje na výpoveď bývalého konateľa dodávateľa žalobkyne E. O., ktorá má podľa nej na posúdenie veci podstatný význam na str. 2. v bode 35 sa už domáha posúdenia časti výpovede tohto konateľa z pohľadu pravdivosti, čo znamená, že sama túto výpoveď spochybňuje, dokonca v bode 36 žaloby uvádza, že je nelogická a nevierohodná, čo sa týka žalobnej námietky v bode 37 krajský súd odkazom na odôvodnenie žalovaného, s ktorým sa súd stotožnil. Žalobnú námietku v bode 38 považoval krajský súd len za subjektívny výklad záverov správcu dane žalobkyňou v snahe spochybniť ich za účelom získania daňovej výhody. Podľa názoru krajského súdu účelová nesprávnosť interpretácie výpovedí E. O. sa na strane žalobkyne preukázala v bode 39 žaloby, nakoľko z výpovede zo dňa 10. septembra 2008 a písomného stanoviska doručeného správcovi dane dňa 14. januára 2010 jednoznačne vyplynulo, že E. O. si nespomína, že faktúra nebola uhradená, čím bola spochybnená hotovostná úhrada predmetu fakturácie, hoci ide o základný princíp zaúčtovania výdavku v sústave jednoduchého účtovníctva, k žalobnej námietke v bode 40 uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že by zistené nedostatky v spoločnosti BIRSPOL, s.r.o. boli pripísané v jej neprospech, rovnako považoval krajský súd za nedôvodnú námietku v bode 41 žaloby s poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., keďže žalobkyňa je povinná preukázať skutočnosti majúce vplyv na správne určenie dane, čo nespĺnila. Podľa názoru krajského súdu nie je povinnosťou správcu dane konkretizovať vo výzve dôkazy, aké má žalobkyňa predložiť, ale bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, že uplatnené výdavky sú daňovými výdavkami. Napokon krajský súd k bodu 42 žaloby, v ktorom žalobkyňa poukazuje na konanie o DPH uviedol, že toto je tiež dôkazom dôvodných pochybností správcu dane pri uplatňovaní nárokov žalobkyňou. Krajský súd na záver uviedol, že dospel k záveru, zhodne so závermi daňových orgánov, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že uplatňované výdavky sú daňovými výdavkami, a preto žalobu zamietol. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 OSP zohľadniac neúspech žalobkyne v konaní.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a zároveň rozhodol o trovách konania a o trovách právneho zastúpenia. Žalobkyňa v prvom rade poukázala na to, že ide už o tretie odvolanie v predmetnej právnej veci proti rozsudkom krajského súdu, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Sžf/15/2011 z 31. mája 2011 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 12. januára 2011 z dôvodu procesného pochybenia, pretože

nebol dodržaný postup podľa § 250f ods. 1 a 2 OSP a žalobkyni bola odňatá možnosť zúčastniť sa konania na súde a následne vydaný rozsudok krajským súdom dňa 21. októbra 2011, ktorý bol úplne identický s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/52/2011 zo dňa 16. októbra 2012 tento rozsudok krajského súdu zrušil z dôvodu porušenia práva žalobkyne na spravodlivý a riadny súdny proces, pričom bola vyslovená povinnosť prvostupňového súdu vysporiadať sa so všetkými žalobnými námietkami žalobkyne a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobkyňa namietala, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd previazaným s porušením základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením krajského súdu, že odstránil procesné pochybenia vytýkané Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Zdôraznil, že úroveň kvality procesu je determinovaná tým, ako účinné a presvedčivo sa súd vysporiada s argumentmi žalobkyne majúcimi podstatný význam pre rozhodnutie. Podľa názoru žalobkyne krajský súd prijaté právne závery ozrejmil tendenčne bez akejkolvek úvahy a požadovanej názorovej konfrontácie s argumentáciou žalobkyne. Vychádzajúc z podstaty správneho súdnictva mala žalobkyňa za to, že krajský súd nekonal nestranne, pretože rovnako ako pri konaniach vo veci DPH nespravodlivo zhodnotil dôkazné bremeno medzi žalobkyňou, ako daňovým subjektom a daňovými orgánmi a namiesto toho, aby ako nezávislý súd posúdil zákonnosť rozhodnutia žalovaného v snahe obhájiť jeho závery dodatočne objasňoval žalobou napadnuté rozhodnutie novými dôvodmi a dodatočne objasňoval úvahy daňových orgánov v neprospech žalobkyne. Namietala, že jej nie je známe na základe akého zákonného predpisu vyplýva povinnosť daňového subjektu zabezpečiť si také dôkazy, ktoré preukazujú vynaloženie výdavkov na daňové účely bez vzbudenia pochybností a potreby správcu dane si ich preverovať u dodávateľa. Podľa názoru žalobkyne nepredloženie dôkazov nezbavuje správcu dane povinnosti zistiť skutočností rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, čo najúplnejšie. Mala za to, že z ustanovenia § 29 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 511/1992 Zb. vyplýva, že bez ohľadu na dôkazy predložené daňovým subjektom je len na správcovi dane, aby zistenie skutkového stavu bolo presné a úplné a závisí výlučne od správcu dane, aké dokazovanie za týmto účelom vykoná. Žalobkyňa ďalej namietala, že právny záver krajského súdu je v rozpore s právnym záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 5Sžf/101/2009 zo 6. júla 2010, podľa ktorého daňový subjekt nemusí svoje tvrdenia ním uvádzané v rôznych daňových listinách preukazovať pokiaľ nenastane opak, tzn. ak správa dane počas daňovej kontroly, resp. v daňovom konaní nepredloží daňovému subjektu svoje zistenia jasne preukazujúce pochybnosti o jeho tvrdeniach. Daňové bremeno vzniká daňovému subjektu v okamihu, keď správca dane zákonným spôsobom a jasne vyjadrí pochybnosti o tvrdení daňového subjektu. Žalobkyňa poukázala na to, že vychádzajúc z napadnutého rozsudku podstatný právny význam pre zamietnutie žaloby mala skutočnosť, že žalobkyňa nepredložila doklady o úhrade, t.j. výdavkové pokladničné doklady, a z toho dôvodu si nemohla oprávnenne uplatniť výdavky, ako daňové, k tomu žalobkyňa s poukazom na § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. uviedla, že toto a ani žiadne iné ustanovenie zákona o DPH rigorózne neustanovuje formu, akou má daňovník preukázať existenciu výdavku. Neexistencia účtovného dokladu, resp. nedostatok jeho náležitostí, ešte nevylučuje možnosť preukázať výdavok aj inak. Žalobkyňa daňové výdavky preukazovala faktúrami, odovzdávacími a preberacími protokolmi, príjmovými pokladničnými dokladmi, svedeckou výpoveďou E. O., ktorý potvrdil dodávku tovaru spoločnosťou ENERGETIKA PARTIZÁNSKE, s.r.o., presne ju konkretizoval, potvrdil vystavenie faktúr, podpísanie odovzdávacích a preberacích protokolov montáž zariadení, konkretizoval spôsob dopravy, uviedol dodávateľa ENERGOBLOKU EB200 a bolo dokázané, že nakládku vykonala Rubín. Žalobkyňa namietala, že absentujúce formálne náležitosti, chýbajúce čísla na príjmových pokladničných dokladoch, nepredložené výdavkové pokladničné doklady, absentujúce dátumy v odovzdávacom a preberacom protokole nemajú pre posúdenie podstatný právny význam. Žalobkyňa považovala tvrdenie súdu, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí veľmi podrobne zaoberal námietkami žalobkyne, aj ich dostatočne odôvodnil za extrémne rozporné s obsahom spisov, pretože v rozhodnutiach daňových orgánov sa neuvádza prečo niektorým zisteniam pripisujú väčšiu závažnosť a dôkazný význam, konkrétne daňové orgány svedeckú výpoveď p. O. z pohľadu jej pravdivosti nezhodnotili a túto výpoveď aj účelovo nesprávne interpretovali, pričom vytkla krajskému súdu, že sa vôbec nezaoberal množstvom ďalších protikladných a vzájomne rozporných záverov správcu dane a žalovaného. Ďalej žalobkyňa namietala tvrdenie súdu, že dôkazy neboli odmietnuté ale riadne vyhodnotené so záverom, ktorý si

osvojil aj súd. O odmietnutí dôkazov svedčí najmä tvrdenie správcu dane, že žalobkyňa nevie žiadnymi dôkaznými prostriedkami preukázať dodanie zariadenia spoločnosťou ENERGETIKA PARTIZÁNSKE, s.r.o., ktoré tvrdenie je podľa žalobkyne jednoznačným dôkazom toho, že daňové orgány dôkazy predložené žalobkyňou nevyhodnotili len ich odmietli. Žalobkyňa mala za to, že ak správca dane mal pochybnosti o tvrdeniach žalobkyne a predložené dôkazy nemienil akceptovať, potom bol povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia žalobkyne jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené žalobkyňou. Ďalej uviedla, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/40/2011, na ktorý poukazuje v odôvodnení krajský súd, je skutkovo a právne odlišný od prejednávaneho prípadu. K tvrdeniu súdu, že nie je povinnosťou správcu dane konkretizovať vo výzve dôkazy, žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/183/2000, v ktorom vyslovil právny názor, že od daňového subjektu nemožno očakávať predloženie dôkazov, ktorými nemôže disponovať a apriorit ani to, že odhadne čo treba ako dôkaz predložiť, aby odstránil pochybnosti správcu dane o hodnovernosti dokladu. Pokiaľ správne orgány a aj krajský súd uvádzajú, že pri rozhodovaní o DPH za rok 2007 vychádzali zo skutkových zistení pri kontrole DPH za rok 2007, žalobkyňa považuje závery krajského súdu za rozporné s rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2010 z 19. augusta 2010 a 4Sžf/16/2010 z 18. novembra 2010, ktorými sa skúmala zákonnosť rozhodnutí vo veci odpočítania DPH z faktúr vyhotovených dodávateľom ENERGETIKA PARTIZÁNSKE, s.r.o. na dodávku komponentov ENERGOBLOKU ED namietajúc, že krajský súd zotrval na svojich právnych záveroch, ktoré najvyšší súd označil v uvedených rozsudkoch za nesprávne. Na záver žalobkyňa namietala, že krajský súd jej neposkytol ústavne komfortným spôsobom ochranu pred dôsledkami nezákonného postupu daňových orgánov, pred ich nezákonnými rozhodnutiami a nezabezpečil ani minimálne potrebnú kvalitu procesu tak, aby bolo naplnené právo na spravodlivý proces a právo na súdnu ochranu.

Žalovaný v písomnom stanovisku k odvolaniu navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pridržiavajúc sa svojho stanoviska k žalobe zo dňa 7. novembra 2011 a trvajúc na skutočnostiach v ňom uvedených a rovnako sa pridržiavajúc právneho názoru vysloveného v preskúmanom rozhodnutí žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Preto rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. mája 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nepredloženie dôkazov nezbavuje správcu dane povinnosti zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti čo najúplnejšie. Samotná neexistencia účtovného dokladu, prípadne nedostatok jeho náležitostí, ešte nevylučuje možnosť preukázať výdavok aj inak. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa preukázala daňové výdavky faktúrami, odovzdávacími a preberacími protokolmi, príjmovými pokladničnými dokladmi, svedeckou výpoveďou E. O., ktorý potvrdil dodávku tovaru spoločnosťou ENERGETIKA PARTIZÁNSKE, s.r.o. Uvedený svedok dodávku konkretizoval, potvrdil vystavenie faktúr, podpísanie odovzdávajúcich a preberacích protokolov, montáž zariadení a konkretizoval aj spôsob dopravy.

Odvolací súd zastáva názor, že tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa nedostatočne zaoberal jej námietkami je dôvodné. V rozhodnutiach daňových orgánov nie je náležite zdôvodnené, prečo niektorým dôkazom a zisteniam je pripisovaný väčší dôkazný význam. Ani výpoveď svedka E. O. nebola náležite vyhodnotená.

Podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný správny orgán sa musí zaoberať námietkami žalobkyne a v

rozhodnutí náležite vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/97/2010-118 zo dňa 29. januára 2013 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/11839-88067/2010/990526-r zo dňa 9. augusta 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1511,27 € a náhradu iných trov konania v sume 268 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplatených súdnych poplatkov a z trov právneho zastúpenia za šesť úkonov právnej služby, z toho dva úkony v roku 2010 - prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby zo dňa 25. októbra 2010, každý 120,23 € + režijný paušál 7,21 €, tri úkony v roku 2011 - podanie odvolania zo dňa 21. februára 2011, za účasť na pojednávaní na krajskom súde dňa 21. septembra 2011 a za podanie odvolania zo dňa 18. októbra 2011, každý 123,50 € + režijný paušál 7,41 € a jeden úkon v roku 2013 - podanie odvolania zo dňa 15. marca 2013 vo výške 130,16 € + režijný paušál 7,81 € podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.). Teda tarifná odmena advokáta bola celkovo priznaná vo výške 785,58 €.

Trovy právneho zastúpenia ďalej pozostávajú z náhrady cestovného za použitie osobného motorového vozidla značky W., ŠPZ D., dňa 21. septembra 2011 na ceste Košice - Trenčín a späť s priemernou spotrebou pohonných látok 9,6 l/100 km, pri priemernej cene 1 l benzínu 1,37 € a pri dĺžke jednej cesty 360 km, a to náhrady za kilometre v sume 131,76 € ($2 \times 360 \text{ km} = 720 \text{ km} \times 0,183 \text{ €/km} = 131,76 \text{ €}$) a náhrady výdavkov za pohonné látky v sume 95,04 € ($2 \times 360 \text{ km} = 720 \text{ km} \times 0,096 \text{ l/km} \times 1,37 \text{ €/l} = 95,04 \text{ €}$). Celkovo priznaná náhrada cestovného predstavuje sumu 226,80 €.

Najvyšší súd zároveň priznal i náhradu za stratu času $20 \times 12,35 \text{ €}$, t.j. 247 € (§ 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Taktiež bola právnemu zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom DPH, priznaná uplatnená DPH zo základu 1259,38 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 20% v sume 251,88 €.

Žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 268 €, konkrétne 66 € za žalobu a za podané odvolania vo výške $2 \times 66 \text{ €} + 1 \times 70 \text{ €}$.

? Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu trovy konania vo výške 268 € ($3 \times 66 \text{ €} + 1 \times 70 \text{ €}$) a trovy právneho zastúpenia vo výške 1511,27 € ($1259,38 \text{ €} + 251,88 \text{ €}$), ktoré je žalovaný povinný zaplatiť právnemu zástupcovi žalobcu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.